

ORDENACIÓ DIACONAL – Andreu Figueras Paz

Sant Andreu de Tona, 22-10-2017

Nm 3,5-9// Ac 8,26-40 // Mt 20, 25b-28

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Sr. Rector d'aquesta parròquia de Sant Andreu de Tona,
Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
Germans preveres i diaques,
Andreu i els seus familiars,
Germans tots.

En nom de l'Església he escollit aquest germà nostre per a l'orde del diaconat. L'Andreu ha fet un camí llarg de seguiment del Senyor i de discerniment de la crida específica que ell li fa. Avui, en aquesta parròquia de Tona, de grans records i vivències per a ell i per a tota la seva família, especialment en recordança dels seus pares, al cel siguin, ha escoltat com el seu nom ressonava en aquest temple i ell ha respost amb convicció. Ha estat Déu mateix qui per mitjà de la seva Església, estimat Andreu, t'ha cridat a ser servidor seu, per tal que rebis el sagrament de l'orde, en el grau del diaconat. Avui entraràs en l'orde dels diaques, al servei de l'Església de Vic.

En la primera lectura hem escoltat com el Senyor escull la tribu de Leví a fi que sigui ajudant del gran sacerdot Aaron i dels sacerdots d'Israel per al culte a Déu, en la tenda de l'aplec, primer, i després, en el Temple de Jerusalem. Aquests levites són figura, en la tradició cristiana, dels diaques, servidors en el culte cristià. Els diaques, col·laboradors del bisbe, són les mans i els ulls del bisbe, per tal que el servei al Poble del Senyor arribi millor a tots, sense cap distinció. Així com els levites eren ajudants del gran sacerdot, els diaques exerceixen el seu ministeri en unió amb el bisbe diocesà, en allò que el bisbe els encomana per al servei de l'Església i per al servei dels homes. El culte cristià no es redueix a l'aspecte sagrat o litúrgic. El cristià és el qui ha d'oferir el culte veritable a Déu ofrenant tot el que és, com ens recorda sant Pau: *Per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable a Déu. Això ha de ser el vostre culte veritable* (Rm 12,1). Per això mateix el ministeri propi del diaca en la comunitat cristiana, com tot ministeri eclesial, és al servei del sacerdoci comú dels fidels, el sacerdoci que ens uneix a tots els cristians. Des de la centralitat de l'Eucaristia, tota la nostra vida ha de ser un testimoniatge de fe, amb la paraula i la vida, cada un de nosaltres en la vocació específica que ha rebut en l'Església.

El ministeri del diaca en l'Església, en el que li és específic, el servei, és una riquesa per a tota la comunitat. L'Església, tota ella, per naturalesa, servidora, i, formada pels qui som seguidors de Crist, no podem fer res més que ser servidors de Déu i dels homes. Un cristià que no serveix no serveix per a res. Un cristià que no ha entès i que no viu en actitud de servei no es pot dir deixeble de Jesús, que *no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a*

donar la vida com a preu de rescat per tots els homes. En aquesta Església, doncs, tota ella servidora, hi ha instituït el ministeri del servei, de la diaconia. Els diaques són els qui han de servir, de tal manera que tota la comunitat cristiana recordi i visqui el que li és propi, el servei. Avui per la imposició de les meves mans episcopals i per la pregària de l'Església, Andreu, rebràs la força de l'Esperit Sant, com tot seguit farem, i amb aquestes paraules centrals i fonamentals: «Feu davallar, Senyor, damunt d'ell l'Esperit Sant, que l'enforteixi amb el do de la vostra gràcia septiforme, perquè pugui complir fidelment el seu ministeri» (*Pregària d'ordenació*). Adonem-nos bé, germans estimats: avui no donem un encàrrec a un germà nostre, sinó que preguem el Senyor perquè transformi el seu cor, amb els dons del seu Esperit Sant, Esperit d'Amor, Esperit de Comunió, a fi que sigui enmig de la comunitat transparència de Crist servent dels homes. L'Església viu tota ella dels dons del seu Espòs. Cada vocació, cada consagració és un regal del Senyor a favor de la seva Església, a favor de tots nosaltres. Andreu, avui el Senyor t'allibera, et fa el do del seu Esperit, perquè siguis tot tu, tota la teva persona, en tot el teu ministeri diaconal, un do per a la comunitat diocesana. Amb la força de l'Esperit que avui rebràs podràs dir, semblant a sant Pau: «Visc —estimo, serveixo—, però no sóc jo, sinó que és Crist —en l'Esperit— qui viu —estima i serveix— en mi» (cf. Ga 2,20).

En la segona lectura hem escoltat com el diaca Felip, un dels set homes provats que els apòstols escolliren per a ajudar-los en el servei als pobres (cf. Ac 6,1-7), exerceix el ministeri de l'anunci evangelitzador. Portat per l'Esperit es fa proper al carruatge de l'alt funcionari i tresorer de la reina dels etiòps. S'apropa i es posa en diàleg amb ell, explicant-li el sentit de l'Escriptura que llegia i que, sense Crist, no tenia llum plena. Andreu, reps el ministeri de diaca en aquests moments en què la nostra Església sent amb força com el Senyor li demana sortir més i més als camins del món per anunciar l'Evangelí, per anunciar Crist a tots els homes. Sense Crist l'obscuritat i, amb ella, la tristesa i la por fan niu en el cor de l'home. Però, com ens ensenya el papa Francesc, «la joia de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1). Has de sentir, doncs, ben forta la crida a sortir portant la bona Nova de Crist a tots els homes, especialment als més pobres, als qui cerquen el sentit de la vida, als qui, sense paraules, et demanen Crist, el qui pot omplir del tot el seu cor. No és temps de grans collites, és temps de sembra pacient i esforçada. És temps d'escolta profunda de l'Esperit per a llançar-nos tots junts a l'aventura missionera. Sí, els ministres de l'Església hem de ser més i més missioners i, amb el testimoniatge i el treball, suscitar i acompanyar vocacions missioneres, tant ací, en aquesta terra nostra, que cada dia és més país de missió, com en la missió universal. La missió per a tota l'Església és única, i tots, laics, religiosos, diaques, preveres, bisbe, som cridats a donar-hi la resposta d'acord amb la nostra vocació i els dons i carismes rebuts.

Estimat Andreu, ara per la imposició de les mans i la pregària seràs ordenat de diaca al servei de l'Església. El diaca exerceix el seu ministeri en comunió amb el bisbe, en la diaconia de la paraula, de l'altar i de la caritat, al servei de tothom. Com a ministre de l'altar proclama l'evangelí de Jesucrist, enmig de

l'assemblea cristiana; prepara, a l'altar del sacrifici d'acció de gràcies, el dons rebuts de mans dels fidels i distribueix el Cos i la Sang del Senyor que el sacerdot, en persona de Crist, ha consagrat. A més, d'acord amb la missió rebuda del bisbe, els diaques han d'exhortar i educar en la doctrina santa, tant els fidels com els infidels; presideixen la pregària de la comunitat, administren el baptisme, assisteixen la celebració del matrimoni i el beneeixen, porten la comunió als malats i el viàtic als moribunds i presideixen les exèquies cristianes. Han d'exercir el seu ministeri de servei, sense oblidar el que ensenyava sant Policarp: «Que els diaques siguin misericordiosos, diligents, i es comportin conforme a la veritat del Senyor, que es va fer servidor de tots.»

Ara l'Església, abans d'ordenar el nostre germà, li demana que expressi públicament el compromís de complir fidelment el ministeri de diaca, amb la donació del seu ésser al Senyor, en la castedat de vida, en l'obediència eclesial, en el compromís de pregar pel poble, en el desig de configurar-se més i més a Crist. Però no solament això, sinó que l'Església, per la nostra veu, prega Déu, Pare sant, Déu omnipotent, amb la intercessió dels sants, pel qui ha estat escollit per al ministeri de diaca. Preguem avui per ell, però l'Església, tots nosaltres, tenim el deure i el goig de pregar sempre per aquell que avui rebrà el do del diaconat. Andreu, no estaràs mai sol! L'Església que pelegrina i la del cel t'acompanyaran sempre. No estem mai sols; ens acompanyen els sants i els qui ens han precedit a les estances eternes. Mira com n'han estat, de fidels, i aprèn a imitar-los. Vull solament fer esment del beat Amadeu Costa, religiós claretià, fill d'aquesta parròquia de Tona, que ahir, juntament amb cent nou germans claretians —sacerdots, religiosos, estudiants—, fou beatificat a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Ell, el beat Amadeu Costa, amb només vint anys va segellar la seva vida de fe i de seguiment de Crist, vessant la seva sang. L'odi a la fe cristiana no va poder arrencar del seu cor l'amor a Crist, el compromís de ser del tot del Senyor en la vida religiosa i el seu desig de ser sacerdot. Que sigui sempre intercessor teu en la donació a Déu i als germans! Amén.